

STRESZCZENIE

Rozprawa *Teoria, historia i strategie współczesnej polskiej krytyki teatralnej* stanowi próbę syntetycznego opisu problemów polskiej krytyki teatralnej w drugiej połowie XX i w XXI wieku. Używając różnorodnych metod autor w pierwszym rozdziale opisuje refleksję metakrytyczną w latach 1938-1989: strategie i teorie używane przez krytyczki i krytyków do uzasadnienia i umotywowania swej działalności; a także społeczny i polityczny kontekst, który wpływał na ich pracę. W następnych rozdziałach autor opisuje różnorodne strategie najbardziej współczesnej (po roku 1989) krytyki teatralnej: hierarchizację i konflikty pokoleń; cenzurę, skandale i polityczne aspekty krytyki; różnorodne oblicza krytyki towarzyszącej. Dzięki analizie nie tylko konkretnych tekstów (recenzji, esejów, artykułów), lecz także skupieniu na kontekstach politycznych, zmianach estetyki polskiego teatru i rynku mediów, rozprawa pokazuje, że krytyka teatralna jest nie tylko istotną częścią polskiej kultury, lecz sama w sobie jest także performatywna. Wpływa nie tylko na historię (poprzez dokumentację teatru), lecz także na czasy współczesne (poprzez kreowanie obrazu teatru, manipulowanie afektami publiczności, ustawianie artystycznej hierarchii, tworzenie systemu nagród itd.). Często powtarzane twierdzenie, że „krytyka teatralna umarła” (w znaczeniu – jest nieznacząca, słaba, nieprofesjonalna) jest fałszywe – i rozprawa stara się to udowodnić.